

LBRIS | We know
PETRE BELLU

Apărarea are cuvântul

Editura MondoRo

București, 2023

CAPITOLUL I

APARAREA ARE CUVÂNTULI...

Eram în boxa acuzaților la Curtea cu Jurați. Nu auzeam nimic, gândurile mă stăpâneau cu putere. Deodată, vocea președintelui m-a făcut să tresar. Întâi am zâmbit prosteste, apoi am strigat:

— În fața legilor, recunosc fără altă apărare: am ucis!

Zgomotul vocii mele m-a înfricoșat și, tremurând, am început să zâmbesc iar. De data aceasta zâmbetul meu a fost poate amar, fiindcă procurorul s-a uitat la mine cu milă și a repetat, pentru a nu știu câta oară:

— De ce ai ucis?

N-am vrut să răspund. Eram un criminal. Ce ar mai fi putut salva apărarea? Dar, judecând după regulile stabilite de justiția umană, care spune că fiecare efect are o cauză, apărătorul meu a narat o poveste pe care a numit-o „viața acuzatului”. La drept

vorbind, eu însumi am rămas uimit de neadevărurile debitate și așezate simetric, pe date, deasupra conștiinței mele. Cu toată privirea înduioșată ce o avea, procurorul nu s-a sfiit nici el să debiteze alte neadevăruri în contradictoriu.

Curtea, luminată pe deplin, mi-a dat o pedeapsă convenabilă: cinci ani, muncă silnică.

„Apărarea are cuvântul”...

Acum, când încerc să mă spovedesc, îmi sună mai mult ca oricând în minte această formulă.

.....

M-am născut în București și sunt fiul unei femei decăzute. Cuvântul e grav, dar e adevărat. Da, sunt fiul unei prostituate și încă al uneia din bordel. Într-o casă din acestea am văzut eu lumina zilei și, datorită faptului acesta, am fost proscris toată viața. Orice faptă frumoasă pe care aș fi făcut-o, nimeni n-ar fi căutat s-o releve, dar că eram fiul unei prostituate era primul lucru care mi se amintea oricând. Chiar atunci când mă aflam în mijlocul unor oameni cu totul străini, eram ținta privirilor de dispreț. Era ceva în mine care-mi trăda originea. Tată nu aveam căci mă născusem din „flori”. Mama nu-și aducea aminte niciodată cu ce bărbat m-a zămislit – căuta să mă mintă. Uneori îmi spunea că a fost un marinar, pentru ca altădată să-mi spună că a fost un țigan, ori cine știe ce alt client de

ocazie. Aveam un tată, dar necunoscut, așa cum stă scris pe actul meu de naștere.

M-am născut dintr-o astfel de mamă și în ciuda tuturor speranțelor ei am continuat să trăiesc. Am crescut în aerul infect al bordelului unde funcționa mama ca marfă; am luat parte la viața de-acolo și am primit să fiu la rând cu câinele de rasă al patroanei; uneori și mai rău.

Mi-aduc aminte că, în primii ani ai vieții mele, mama mă bătea îngrozitor, numai pentru că trăiam, cu toate suferințele îndurate. Aveam o sută de vieți în pieptul meu firav, care se îndărătniceau să mă țină viu, în ciuda mamei. Știu că dădea în mine nu ca să mă pedepsească pentru vreo greșală, ci mă bătea din senin, căutând să se răzbune pentru toate neajunsurile vieții mizerabile pe care fusese osândită s-o ducă. Eram pentru dânsa uneori patroana, poliția, doctorul, clienții sau toți acei care îi făceau viața grea.

Mama mă ura de moarte.

Și totuși nu s-a hotărât să mă înstrăineze!... Acolo, în bordelul acela, unde omul nu mai rămânea om, o femeie oropsită de soartă își mai putea păstra sufletul de mama.

De câte ori nu mi-a spus: „am să te dau de suflet; am să te duc la poliție, ori la azil!...”. Ba, uneori, când pleca la vizitele medicale, mă târa după ea, spunându-mi că nu mă voi mai întoarce la bordel.

Toate erau însă vorbe. Eu continuam să trăiesc și creșteam în mijlocul acelor femei pe care nu le puteam

LIBRIS We know books
înțelege. Am trăit fără să-mi dau seama ce se petrece în jurul meu, până la vârsta de cinci ani.

De-atunci am început să înțeleg ceva, dar încă foarte puțin. Îmi plăcea să stau seara în „salon”, unde erau numai cântece și culori frumoase. Femeile erau aproape goale și mă purtau în brațe. Când una era chemată de clienți, mă trecea altea, spunându-i: „Ține tu copilul”...

Era plăcut când mă țineau în brațele lor calde, dându-mi cofeturi și tot felul de bunătăți. E adevărat că uneori se întâmplau certuri și bătăi, dar acestea nu mă speriau pentru că de când am deschis ochii tot așa a fost. Dacă se întâmpla să plâng atunci toate strigau: tăceți, s-a speriat copilul!...”

Eram copilul lor și-mi spuneau „copilul frumos”. Iar pentru a fi cât mai frumos, mă dichiseam în tot felul.

În mijlocul lor eram un idol, faima mea era mare și până și clienții se ocupau de mine, făcându-mi diferite cadouri. Mama avea un client, care nu intra în salon, dar de câte ori venea, mă chema în camera ei și mă mângâia. Era bătrân, cu părul alb, purta cioc și părea foarte urâcios. Mă ținea lângă el cât timp mama se dezbrăca și apoi îmi făcea semn să plec.

Mai târziu am aflat că domnul acela afirma că sunt fiul său. Celelalte „fete” făceau haz de afirmația aceasta. Mamei însă îi convenea, fiindcă din timp în timp mai rupea de la el ceva bani pentru întreținerea mea.

În ce privește îmbrăcămintea și tot ce îi trebuie

unui copil, nu duceam lipsă. Eram totdeauna bine îmbrăcat și curat. Era și firesc: aveam cel puțin douăzeci de mame și cam tot atâția tați. În timpul când a fost însărcinată, mama le spunea bărbaților care o vizitau mai des, fiecăruia în parte, că cu el s-a produs sarcina. De aceea nu se mira nimeni, văzând câte un bărbat că vine în salon, că mă ia în brațe și mă privește cu duioșie sau oftează. Fiecare vedea în mine progenitura sa.

Într-o seară s-a întâmplat un scandal mare: intrase în salon un bărbat beat, care a strigat furios: „Unde mi-e copilul?”... Eu eram în pat, lângă o femeie, țineam o mână la sânul ei și ascultam un cântec pe care mi-l fredona la ureche. Bețivul, văzându-mă, s-a repezit la mine și a strigat: „Asta e copilul meu, îl iau!”

Mama era tocmai ocupată, dar dacă ar fi fost acolo poate nu s-ar fi opus cu strășnicia cu care s-au împotrivit celelalte femei. A fost o încăierare mare din care bețivul a ieșit înfrânt. L-au maltratat groaznic. În cele din urmă i s-a spus adevărul. Orice s-ar fi petrecut acolo, dar răpirea mea era imposibilă. Femeile acelea, care pentru corpul lor nu mai aveau nici o stimă, pentru mine erau în stare să-și dea și viața. Prezența mea le era necesară, ca un pretext și o justificare pentru continuitatea vieții lor ticăloase. Fiecare avea o voce suavă când pronunța cuvântul: Copilul!...

După ce a fost dat afară bețivul care încercase să mă ia cu el, s-au strâns toate în jurul meu, căutând fiecare să mă alinte, și n-a rămas una care să nu mă sărute de zeci de ori.

Un lucru nu înțelegeau acele femei, la mine: de ce oftez atât de des. Cu cât eram mai mult alintat, cu atât pieptul meu se sălta mai puternic și oftam.

Pe mama o chema Salomeea; acesta era numele ei de bordel. Deseori, câte una din pensionare o întreba, curioasă: „Salomeeo, ce-are băiatul tău de oftează într-una?”

— Știu eu! se mira mama.

Într-adevăr, n-aveau de unde să știe de ce inima mea bătea îngrijorată!... Eu eram doar copilul lor și eram fericit cu atâtea mame, și toate, afară de cea adevărată, erau bune cu mine. Pe cât erau de murdare ca femei, pe atât erau de demne ca mame.

Totuși, duceam dorul mângâierilor mamei mele!...

Când o găseam ziua dormind în camera ei, mă strecuram ușor la sânul ei și o sărutam pe obraz. Ea nu mă simțea adormind fericit acolo, lângă ea. Numai la sânul ei găseam căldura adevărată. Dar când se trezea din somn, mama mă zvârlea jos, supărată. Atunci plângeam pentru că simțeam ura mamei împotriva mea.

Când plângeam, celelalte „mame” se certau pentru favoarea de a mă avea lângă ele. Trebuia să aleg. Femeile acelea cântau să mă adoarmă, deși eu puteam să adorm și fără ajutorul lor, dar când spuneau: „nani, nani, puiul mamei...” ele nu spuneau numai ca să mă adoarmă pe mine, ci mai mult ca să se amăgească pe ele, care jinduiau după un cămin, după un bărbat și un copil pe care-l vedeau în mine. Erau și ele niște copile

care se jucau de-a mamele cu mine. De câte ori vreuna îmi făcea câte un cadou, spunea visătoare, cu ochii pe jumătate închiși: „ah, când voi avea și eu un copil!”

Erau unele decimate de boală, minate în tot ce era omenesc în ele, dar visul lor creștea, creștea mereu, și se închipuiau mamele copiilor pe care îi sperau.

Eram alintat.

Dar să nu credeți că viața era tot timpul plăcută. O, nu!... Eu eram fiorul și adierea omeniei acolo, eram poezia mocirlei. Deși purtat adeseori pe brațe, uneori ajungeam totuși prin colțuri, bătut și îngenunchat. Asta se întâmpla atunci când singurul bărbat din casă venea beat, sau supărat. Patroana era o femeie grasă și ciupită de vărsat, urâtă și neagră ca noaptea. Prostituatele îi spuneau „mămica” și această mămică avea un amant. Când l-am cunoscut prima dată, purta uniforma poliției, dar după câtva timp a început să vină în haine civile. De-atunci n-a mai părăsit casa.

Omul acesta se îmbăta des. Când venea beat, fetele amuțeau de frică, fiindcă începea să le înjure și bătea pe câte una din ele până ce o lăsa leșinată pe dușumele. Odată a bătut-o și pe mama. Pe mine mă lua de multe ori de mână și mă zvârlea afară, strigând mamei: „Să pleci cu javra asta de-aici!”

Norocul meu era că omul acesta se ducea repede la culcare și nu mai apărea apoi până a doua zi, când, cu o vagă remușcare, spunea: „Ce dracu am mai făcut și aseară?”

LIBRIS | We know books

Atunci venea rândul patroanei să urla. Și urla, îl ocăra, până obosea sau până când el spunea: „Iartă-mă, puiule!...”

După aceste vorbe, furtuna trecea și pe fața fiecărei fete apărea lumina și un zâmbet acru. Atunci eram din nou căutat. Mă găseau dormind prin vreo cameră. Fiecare din fete se simțea obligată să plângă de milă. Își reaminteau toate că-mi erau mame și se-ntreceau care de care să-mi dea tot felul de bunătăți.

Mă obișnuisem cu ele, mă obișnuisem cu figurile lor asemănătoare, încât, la un moment dat, toate se înglobau într-o singură femeie, într-un singur chip, în afară de mama mea pe care o simțeam dincolo de orice amărăciune. Singurele care îmi trezeau curiozitatea erau cele nou venite, când mă luau în brațe pentru prima dată și spuneau: „Uite, ce copil drăguț!...” Atunci simțeam o curiozitate amestecată cu teamă și dam să plâng. Nu mă înspăimânta vorba lor, ci felul cum mă țineau strâns; celelalte nu erau atât de arzătoare.

Am spus că până la cinci ani nu mi-am dat seamă de ceea ce se petrecea într-adevăr în casa în care mă aflam; mai bine zis, la șase ani am înțeles adevărul. Lipsit de un tovarăș cu care să discut copilărește, rămânea ca tot ce vedeam să discern singur prin mintea mea.

Vedeam că veneau bărbați mulți, dar nu înțelegeam care este rostul venirii lor acolo și ce făceau.

Aveam aproape șapte ani când, într-o zi, patroana, deschizând o ușă, mi-a spus: „Du-te și cheamă pe mamă-ta până aici”.

Am alergat în salon și am întrebat de mama. Mi s-a spus că e la „cameră”. M-am dus acolo și, crezând că mama doarme, am deschis ușa încet. Am văzut-o pe mama întinsă pe pat și un bărbat deasupra ei. Deodată m-a cuprins teama că omul acela vrea să o omoare pe mama. Am fugit pe coridor, țipând de spaimă. Fetele, neștiind despre ce e vorba, s-au năpustit toate în camera mamei. S-a făcut haz pe socoteala mea și toate au sărit să mă liniștească.

Am rămas de atunci cu o mare curiozitate, pe care trebuia s-o satisfac. Drept este că de multe ori mă culcam noaptea cu câte o fată, iar dimineața găseam alături de noi încă un bărbat. Nu înțelegeam misterul care dăinuia acolo. Din ziua în care am găsit-o pe mama cu bărbatul acela, am început să caut să aflu secretul. O iscodeam mereu cu privirea pe mama. Credeam că numai cu ea se petrece faptul acela deosebit; despre celelalte nici nu-mi închipuiam că ar putea face la fel.

Într-o zi întrebai încet pe una dintre fete, rugând-o să-mi spună ce făcea mama atunci când rămânea singură cu un bărbat. Mi-a răspuns nepăsătoare:

— Ai să te satureți tu mai târziu...

— Bine, zic, dar de ce nu-mi spui acum?

— Nu e nevoie, ești încă copil.

Voiam să știu și am căutat să aflu singur. Și poate nu căutam așa de repede, dar, trecând într-una din zile prin dreptul unei ferestre din coridor, din câte am putut zări, am înțeles că și acolo, în camera aceea, se petrecea același lucru, cu altă femeie.

Aveam șapte ani și în vara aceea am evadat pentru prima dată, din curte, în stradă. Acolo am dat peste alți copii, mai mici și mai mari decât mine. N-am fost primit cu plăcere între ei. Îmi spuneau „copilul curvelor” și mă ocoleau, spunând că-mi put hainele a murdărie. Lipsit, cum eram, de experiență, nu m-am simțit jignit, mai cu seamă că hainele mele erau mult mai frumoase decât hainele lor rupte și pline de praf. Și apoi eu aveam bani și alte bunătăți după care ei jinduiau. Așa că nu mi-a fost greu să-i cuceresc. Am fost foarte uimit când am auzit că știau mai bine decât mine ce se petrece în casa noastră. Ei mi-au stâmit curiozitatea cu întrebările pe care mi le puneau, pasionați de o chestiune de care eu habar n-aveam. Tot ei m-au învățat ca să mă ascund sub patul fetelor și de acolo să ascult tot ce se petrece în cameră.

Convins, m-am executat, cum am intrat în casă, dar s-a întâmplat ca prima seară așteptarea mea să fie de lungă durată și, obosit, am adormit acolo. M-am trezit târziu și, speriat, am început să plâng. Până atunci, toată lumea mă căutase și, neștiind unde eram, se luaseră de gânduri. Norocul meu a fost că nu m-a văzut nimeni și am intrat astfel pe furiș în camera mamei, unde m-am culcat. A doua zi povestind copiilor isprava mea, ei au râs.

Într-o zi am aflat secretul. Am văzut bine și am auzit tot atât de bine misterul. Întâi nu-l înțelegeam, dar repetând de câteva ori vizitele în ascunzătoarea mea am început să-l înțeleg. De câte ori nu am fost

martor la faptele mamei. Auzeam vorbe grele și murdare, bani ce zomăiau pe masă și nu știu de ce începeam să plâng.

Îmi intrase în cap că trebuie să mă ascund în camera mamei, odată, când va veni domnul cu cioc. Era singurul dintre bărbați care mai rămăsese cu convingerea că eu sunt copilul lui. Dar acela venea ziua și atunci era mai greu pentru că nu știam când vine.

Am reușit însă să mă strecur odată înaintea lui și să mă ascund sub pat. Voiam să știu dacă și el o să facă același lucru. În camera mamei era o oglindă în dreptul patului, prin care se putea vedea mai ușor.

Primele lui vorbe, când a intrat în cameră, au fost: „ce face copilul?”...

— E bine, a răspuns mama, plictisită.

Mă înfioram la gândul că i-ar veni pofta să mă vadă. Dar pericolul a trecut; n-a dorit să mă vadă.

— Are șapte ani, a zis el pe când se dezbrăca, ar trebui dat la școală!

— Cu ce bani? a întrebat mama, mai supărată. Ce, tu ai grijă de el?... Ai grijă numai de copiii tăi de-acasă.

Cât eram de mic totuși nu mi-a fost greu să înțeleg că mama își bătea joc de acel om care era cu mult mai în vârstă decât ea.

— Nu ți-am dat destul, îi replică el, ce-ai făcut cu atâția bani?...

— Dar nu te gândești că întreținerea lui costă foarte mult? Tu știi cât dau pe îmbrăcămintea și hrana lui? Nu știi!... Știi doar să spui că mi-ai dat bani. Să mă

scuțezi de observațiile tale!... Iar dacă vrei să-ți înveți copilul carte, să ai grijă de el, nu să-l lași să-l crească târfele.

Mama spera că ar putea scăpa de mine, convingându-l să mă dea la vreo școală oarecare din oraș.

Bătrânul, în fața dojenilor ei, s-a muiat și a zis blând:

— Bine, lasă, voi avea eu grijă...

Conversația lor asupra soartei mele mi-a umezit ochii. Printre lacrimi am privit după aceea ce au făcut împreună. Împerecherea mamei cu acel om mi-a făcut scârbă. Am început să-i urăsc pe amândoi pentru nepăsarea lor față de mine.

La școală nu m-am dus în anul acela, fiindcă nimeni nu mi-a pomenit despre acest lucru...

Dintre toate femeile care mă creșteau, nu știu de ce am iubit pe una ca pe mama. Poate fiindcă a stat mai mult timp în bordel. O chema Silvia, era înaltă, avea ochii negri, părul tot negru și era foarte frumoasă. Despre frumusețea lor mă îndoiesc azi, fiindcă eu, pe atunci, pe toate le vedeam frumoase. Însă Silvia era cea mai frumoasă dintre toate. Și cânta frumos. Spunea de multe ori că nu cântă decât pentru mine. Mă învățase o mulțime de poezii, pe care le spuneam seara, în salon. Silvia avea curajul să mă iubească, chiar atunci când „nenea” venea beat și mă înjura. Atunci ea mă lua în brațe și ieșea cu mine afară. Era singura fată pe care el n-o bătea.

Sedeă ore întregi cu mine în pat, plângea, râdea, plângea iar, și lacrimile ei se amestecau cu ale mele, râsul ei se pornea odată cu râsul meu, până când amândoi adormeam, îmbrățișați.

Aveam încredere în dragostea ei și numai Silviei îi spuneam ce aveam pe suflet. Totuși, asupra misterului care plutea acolo nu am îndrăznit să-i vorbesc la început.

Poate că nu i-aș fi vorbit niciodată, dar într-o seară m-am ascuns sub pat în camera unei fete. O așteptam să vină cu vreun bărbat, dar nu știu de ce a venit Silvia. Ea a zărit vârful unui picior de-al meu și s-a aplecat să vadă ce făceam acolo. A înțeles imediat, fiindcă mi-a făcut semn să tac. Eu am rămas nemișcat tot timpul, și când am văzut-o ieșind să conducă bărbatul, am zbughit-o pe ușă și m-am băgat în pat. A doua zi, crezând că mă va face de basme, am căutat s-o ocolesc, dar când m-am găsit în fața ei, mi s-a părut că uitase, așa de frumos mă privea. După masă însă, când s-a dus în cameră, m-a luat cu dânsa. Acolo m-a privit în ochi cu atâta duioșie că am început să plâng.

— Copil nesocotit, pentru ce cauți să afli lucruri care nu sunt pentru vârsta ta?...

M-a dojenit cu blândețe, se temea să nu piardă dragostea mea. Știa bine că o iubeam și se simțea fericită. Totdeauna spunea: „Dacă mă iubește copilul ăsta, nu mai am nevoie să mă iubească nici Dumnezeu!...”

Atunci se temea ca din gândurile mele ascunse

dragostea aceea să nu iasă trunchiată.

Pe Silvia n-o văzusem niciodată în pat cu vreun bărbat, nici chiar atunci când m-a surprins în cameră – pe ea o vedeam altfel decât pe celelalte fete.

Uneori, când ședeam cu ea de vorbă și-i contemplam frumusețea, îi spuneam încet:

— Ce frumoasă ești tu, Silvia!

Mă ruga s-o tutuiesc și vedeam cât de fericită era când auzea complimentul meu nevinovat. Credea numai ce spuneam eu.

De la Silvia am învățat primele litere. Da, îmi cumpărase un caiet și mă puneam să scriu alfabetul. Ce fericit am fost când am reușit să face câteva litere!... Ce fericire, dar și ce nenorocire!...

Când mai târziu am alcătuit primul cuvânt: MAMA am sărit în brațele Silviei și, fericit, am trântit-o pe pat, strigând cât mai tare: MAMA! MAMA! și am sărutat-o pe obraji. Deodată am încremenit, mi-am adus aminte că văzusem lângă mama un bărbat, care ședea așa cum ședeam eu cu Silvia. Și, emoționat, am sărutat buzele Silviei, cu totul altfel ca până atunci. Ea și-a dat seama și ridicându-se mi-a strigat:

— Nebunule, ce-ți trece prin minte?!...

Plângeam, neavând ce face altceva. Silvia s-a apropiat de mine, m-a luat în brațe și m-a strâns la piept.

— Vino-ți în fire, copilule! Ce vrei tu, sufletel chinuit?!...

Nu aș ști cu cine s-o compar; în clipele acestea

LIBRIS | We know books

simțeam teama de o nenorocire ce mă amenința. M-a întins lângă dânsa pe pat și, punându-și gura la urechea mea, mi-a lămurit pe îndelete taina. Când am plecat de lângă dânsa eram complet lămurit – știam ceea ce de doi ani de zile căutam să aflu.

Țin minte că trecusem de anul al optulea.